

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Idyll (DK)

Citation: Aarestrup, Emil: "Idyll (DK)", i Aarestrup, Emil: *Udvalgte digte*, udg. af Dan Ringgaard, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 151. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aarestrup07val-shoot-workid72944/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Idyll

Rask om Hjørnehuset, som gynger i Solen sit Jernskjold,
Hvor i Vinduet staae sætsnoete, funkende Flasket,
Dreier en Vogn og rullende standser for Døren. De lange,
Smalnedeskraanende Sider, den høie, buede Bagsmek,
Sortindtjæret, beslaet med Jern og raslende Ringe,
Store, tykmavede Heste forkynde hvorfra den er kommen.
Dog er ei Grønt, ei Kaal, ei glindsende Bøtter med Fløde
Det, den idag har bragt; friskt dufter Høer paa Bunden;
Høit velstoppede Hynder af Krogene løftes iveaueret,
Mørkblaaevadmelbeklædte, med røde Fryndser og Qvaste.
Og paa det forreste Sæde den syttenaarige Ungmoe,
Rodmusset, hoitidsklædt, selv kjører de vælige Heste,
Holder den lange Tømme, tvundet af kildrende Børster.
Svøben ligger ved Siden, seig, stærk af Vidier flettet.
Skjondt ei duner og spæd, dog Rosenhaanden er velskabt,
Og til Farten i Dag behandsket, djærv hvor den griber.
Rundt om Floielshuen, der samler de glattede Guldhaar,
Solskyggen boier sig blaa; men om Halsen Silke som Purpur,
Knyttet blodt under Hagen, vifter med flagrende Flipper.
Snever om Arm og Bryst den sorte Trøte sig strammer
Sølverhægtet; og Skørterne, lagt vel i tusinde Folder.
Halvt kun skjule Læggernes Huld og de yndige Smalbeen.
Neppe har Vertern i Huset, der Glassene ordned ved Skjenken,
Sat sin blaalige Næse paa Ruden, og seet hendes Komme,
Før Jernlinken han løfter fra Døren, og kalder sin Gaardskarl:
»Anders,« raaber han, »hei! Lad Hveden ligge paa Loftet;
Søndag er det idag; sterkt lyder den hellige Bimlen.
Og derude holder Jens Peersens Datter fra Taarnby,
Ane, den venlige Glut, som vil tage mig Jacob og Marthe
Ud paa Amagerlandet, at bolte sig der i en Høstak.

Selv den knibske Johanne, min Ældste, skal med op at age.
Skynd dig, Anders! Iob udenfor, og pas mig paa Vognen.«
Just ifærd med at slubbre af Skaalen sin rygende Kaffe,
Kinden forskrækkelig hoven af sukkersode Krystaller,
Springer i Veiret af Fryd den smaa, hvidhaarede Jacob,
Lober til Vognen ud, og klapper Hesten paa Laaret.
Anders ham kyler, med jernhaard Nævc, paa Ryggen af Dyret;
Der kan han gotte sig nu til Sodskindepæret er ferdigt.
Amagermoen med Smil nu hovisk triner i Stuen,
Hilser, og faaer et Kys af Konen, dernæst af de Unge.
Drengen kun nikker ad Vinduet ind; han bliver derude.
Tykke Far, med sin Nathue dristig stukken paa Oret,
Slaer politiske Rynker og griner smørret i Skjægget,
Lister paa Tærne sig bagom den smakkende Landglut,
Favner det smekkre Liv, og trykker paa Munden et Safikys.
Nu ere Pigerne færdig til Farten; de ile til Døren.
Ane, den smilkende Kudsk, alt sidder med Tommen og Pidsken;
Derpaas Jomfru Johanne let Vognstigen betræder,
Svinger sig ind, opklapper med Haanden de stoppede Hynder.
Glatter sig Klæderne ned, af Frygt for hæslige Folder.
Ei et Under, at hun er Husets og Faderens Afgrund!
Læberne svulne til Kys, Blaaojet plirer med Elskov.
Kinden er skjornest just ved en svag, umærkelig Rodme,
Tykt omskygget af Haarets dunkeltglinsende Lokker.
Bleggron Pelsen sig snoer, og Shavlet hvidt med en Palmbort.
Men paa den luftige Straahat vugger sig dunkel en Valmu.
Let hun strammer i Luften sin Solskjærms hvidslende Sølvtaft,
Holder den smekkre Stang, af Filsbeen dreiet, med Ynde.
Og til Vinduet nu hver Gjenbo styrter med Hastværk;
Drengene standse paa Gaden, og gloe; Skoflækkeren stirrer
Op ifra Kjælderens knækkede Ruder, i Munden en Beegtraad.
See, da hopper i Vognen den lille, alvorlige Marthe;
Tolv Aar gammel, hun alt Husholdningen hjelper at styre,
Maaler om Aftnen i Pigernes Krukker den skummende Sodmælk,
Stroer selv, nu og da, de skrubbede Brædder med Gulvsand,
Vidsker af Bordet, og fylder for Gjæsten det blinkende Snapsglas.
Ogsaa besøger hun Skolen; man seer hende vandre med Posen,

Propfuld, stukken igjennem af Strikkepindenes Staalspyd;
Tavlen hun holder og Lærebogen kjønt under Armen;
Blaaner paa Ærmet en Blækklat, nu! det følger med Skrivning.
Men idag er hun snørt i sin ny, skotskrudrede Kjortel,
Hviden Modest, og om Æblekinden den rynkede Kyse.
Endelig kommer vor Jacob tilrette med Sædet; hos Ane
Vil han kun sidde, at have et Øie med Hestenes Traven.
Tæt til Vesten af Hvergarn, der prydtes med Perlémorsknapper,
Holder han Solbærflasken, bestemt for den gamle Jens Peersen,
Og paa det vaadtnedkjømmede Haar, stolt prunker Kasketten,
Lysblaau, med en Dusk, om Skyggen en glindsende Solvrand.
Vognen rasler afsted; hvor Glutterne hilse og nikke!
Faderen lønet til Gadedørsstolen, sin Hathue løfter.
Men paa Hjørnet endnu maae Hestene standse, thi Pigen,
Sendt fra forsigtige Moer, dem bringer et Klæde, som Drengen
Skjønt maa binde om Halsen, at ei ham Blæsten forkjoler.
Atter nikker vor Far, og Moderen atter bag Ruden.
Dundrende rulle de bort – Gud glæde dem alle paa Landet!

Ved Viol-Urnens –

Du blaa Viol med dine sode Blade,
Der aande himmelsk Duft fra Urnens Rand
Og skjuler Stilkens i det klare Vand,
Hos dig de kjælne Hjerter sig opføde.

Med dig de vil i Kilderne sig bade,
Ak i de kjære Kildevæld forsand,
Som denne sode Duft dig give kan
Og denne Ynde, disse bløde Blade.

Kan ei mit stakkels Hjerte ogsaa qvæges
I dine friske Bølger, stige ned
Og fange Liv og Duft og Blomstergave?